

Szemfényvesztés

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 24. szám, 2022. június 17.

Dédének fehér köpenye van. Tiszta, vasalt. Lezseren bújik bele, menet közben gombolja össze. Követem, megyek a repkedő köpenyszárnyak után. Nézem, ahogy a sötétbarna polcokon a fehér porcelántégelyek között keresgél, és krémet kever ki a mozsárban. Később beteg érkezik, a laborból az officinába megy, hogy kiszolgálja. Egy forgópolt takarásából figyelem, ahogy kiadja a gyógyszert.

Otthon is elbújtam, az ablakokban gubbasztó pozsgás növények közé dugtam a fejem. Addigra már mindent összecsomagoltam: néhány szoknya, póló, fogkefe, és persze Panka baba. A pozsgások mellől kémleltem, lestem az utcát, hogy mikor érkezik értem Dédé és Idus. A járda melletti két lila fa tele volt éretlen ringlóval. A fehér Trabant még mindig nem akart begördülni, ezért mikor végképp meguntam a várakozást, kiszaladtam a kapualjba. Elővettem a teniszütőt, Panka volt a teniszpartnerem, úgy ütöttem a labdát a falhoz. És rohantam a kapuhoz, ahányszor egy autó megállt a ház előtt.